

Počátky života

OBSAH

1. Princip života-----	5
2. Stvoření duálů-----	7
3. Duchovní pád prvotních bytostí-----	8
4. Zákon smíření a odpykání-----	9
5. Poslání Ježíšovo-----	10
6. Stvoření člověka-----	13
7. Závěr-----	17
8. Vysvětlivky-----	20

Podle nauky duchovního učitele Emanuela
zpracovala v roce 2004 Pavla Kašparcová

Copyright © 2011 Helena Pejšová. Všechna práva vyhrazena.
Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

***Nejvzácnější poznatky a životní dary vycházejí z lásky
a věrnosti všemu stvoření a jeho Tvůrci.***

Albert Einstein

Princip života

Již celá tisíciletí se snaží pozemské lidstvo poznat tajemství životů, kosmu a jejich vzniku, existenci a realitu nepředstavitelně vysoké tvůrčí síly a inteligence, která veškerý kosmický život a dění nejen stvořila, ale i nadále tvoří a udržuje. Člověk ji nazývá Bůh a je si ji schopen představit jen v rozmezí svých hmotných smyslů, myšlení a představ, které mnohdy nedosahují ani nepatrného atomu pravdy.

Mnozí o ní neuvažují, protože nadhmotnou pravdu považují za pouhou fantazii, jiní jsou vůči ní lhostejní, zaměřeni jen na realitu pozemskou, na její společenské a hmotné zisky, ale mnozí hledají odpověď na otázky:

„Kde najdu důkazy o existenci a působení inteligence, nazývané člověkem Bůh?“

„Co je to vlastně Bůh?“

„Kdy bude člověk schopen tajemství Boha a Jeho působení pochopit?“

Nesčetné důkazy o nadzemské inteligenci a jejím zákonitém působení vyplývají ze skutečnosti, že neexistuje působení bez příčiny. Základními faktory tvoření životů jsou duch, síla a hmota, z nichž vycházejí formou zahušťování a proměn všechna stvoření od nejjednoduššího zrníčka prachu až k nejvyššímu životu, k člověku. Síla a hmota by bez působení ducha zůstávaly mrtvou materií a duch bez síly a hmoty by nemohl projevovat svoje kreativní působení. Duch, síla a hmota jsou tvůrčí formy celého vesmíru, v němž vše proudí z Boha a vše se k Němu vrací.

Bůh je tvůrcem nejen životů, ale i zákonů, které jsou věčné, neměnitelné jako On sám. Vibrace Jeho síly a prasevřtla jsou středem existence celého univerza. Bůh sám je nekonečná, věčná, neměnná forma, Jeho prasevřtlo však prochází proměnami. Rozpíná se do nekonečna, je schopno zahušťování a proměn.

Bůh je duch, nejvyšší nadzemská inteligence a příčina všeho života, z níž nejen vše vychází, ale opět se k ní vrací. Je absolutním, neproměnným středem a hnací energií celého kosmu. Vše, co existuje, je obsaženo v Něm, řízeno Jeho zákony. Lidé, zvířata,

rostliny, vesmírné galaxie i nejmenší zrníčko písku na mořském břehu, vše vyzařuje světlo, život a pohyb.

Bůh je duch, síla, ale i hmota, jejímž zárodkem je jiskra Jeho prasuvětla. Hmota není pouze pozemská substance vnímaná smyslovými orgány člověka, má různé formy. Je konečnou fází zhušťování božského prasuvětla, jehož projevy přesahují lidské chápání. Tajemství Boha se člověk přibližuje snahou o dosažení vnitřní čistoty s níž byl stvořen, schopností plnit Boží zákony a žít láskou ke všem životům celého univerza.

Planeta Země je jedna z nejnižších vývojových prostorů kosmu a jejím typickým znakem je neznalost a popírání Božské reality. Duchovní vzestup Země lze docílit pouze zlepšováním a duchovním rozvojem každého jejího obyvatele, poznáváním a uznáváním existence božských zákonů a jejich realizací v denním životě.

Bůh je duch, síla a hmota. Duch zobrazuje inteligenci, moudrost, vůli a lásku, síla se projevuje vibrací, přitažlivostí a rotací, hmota jako prasuvětlo, životní světlo a nadhmotné fluidum. Prostřednictvím lidských smyslů je Bůh nevnímátný, vnímat lze jen Jeho působení. Tak jako pozemské fyzikální síly nelze vidět a hmatat, ale plně vnímat jejich působení, lze vnímat i působení Boha.

Každý člověk však vnímá svého Tvůrce jen přiměřeně své individualitě a vnitřnímu vývojovému stavu, který odpovídá hodnotám a etice jeho životního zaměření.

Často se mnozí diví, proč Bůh, když je tak mocný, neučiní zázrak a neukáže se člověku ve své plné moci a velikosti. Člověk by sílu Jeho vyzařování neunesl, okamžitě by ho usmrtila. Bůh neobchází své zákony a nečiní zázraky. Vše, co se dělo a vzniká, plně odpovídá Jím dané zákonitosti až k dosažení cíle. Průběh životních zákonitostí je pro každý život pevně stanoven a nikdo ho nemůže předběhnout nebo změnit tak zvanými „zázraky“.

Nejsprávnější pojetí Boha jako pramen Lásky a pomoci bylo možno mezi všemi pozemskými národy nalézt před Kristovou inkarnací jen v malém kmeni Izraelitů, jejichž ideály převzalo prvotní křesťanství a muslimové. Proto došlo v Izraeli ke Kristově inkarnaci. Uctívali jediného Boha, ostatní národy uctívaly více bohů hmotnými ceremoniemi, představami a symboly, z nichž se mnohé udržely až

dosud. Jednotlivá náboženská učení připisují Tvůrci lidské vlastnosti a pocity: pomstychtivost, války, tresty, utrpení, nemoci, životní těžkosti, vše, co vychází z lidského, karmického zatížení. Proč? Některé náboženské instituce zakazují víru v reinkarnaci. Tím, že nejsou lidé seznamováni se zákonem příčiny a působení, nedovedou si vysvětlit rozdílné životní hodnoty jednotlivců. Celá staletí byl a je v nich udržován strach z Boha a Jeho trestů. Bohu, absolutní lásce neschopné trestů, se rostoucím strachem, jednou z nejsilnějších zbraní protikladu, lidé oddalují stále více.

Stvoření duálů

Bůh stvořil a tvoří životy v jednotlivých tvůrčích periodách, v duálech, jako vzájemně se doplňující individua. (Podrobně o duálech - Rozhovory č.8, str.7). Dualita je spojení duchovního a životního principu, přitažlivé vibrační síly, prasevětla a životního světla v celek, který podporuje vývojovou vibraci a vyzařuje fluidum do celého vesmíru.

Na Zemi označujeme duálovou jednotku jako mužský a ženský princip. V nadzemí má jiný význam než v pojetí tělesně zaměřeného člověka.

Duálové bytosti astrálních sfér jsou bezpohlavní duchovní osobnosti, které se navzájem doplňují ve své individualitě a životní harmonii jako „dva, kteří patří dohromady“.

Výjimkou v duálovém stvoření je pouze Bůh sám a prvotní božské stvoření, Kristus. Kristus není Bůh, jak ho na Zemi nazývají náboženské instituce, ale prvorozený syn Boží. Bůh mu předal část své tvořivé síly a prasevětla, aby mu mohl být nápomocen při dalším tvoření.

Proto říká Pavel: „*On je obrazem Boha neviditelného, prvorozený všeho stvoření, neboť s ním bylo stvořeno všechno na nebi i na Zemi, svět viditelný i neviditelný...*“ List Koloským 1, 16-17

Druhorozeným, již stvořením duálovým, je Lucifer (nositel světla!) a mu následující prvotní bytosti, které nazýváme cherubíny.

Pro stvořené bytosti byly určeny tři zákony:

1. **Zákon moudrosti**, vyžadující svědectví Božské existence. Pro jeho plnění byly stvořené bytosti vybaveny inteligencí.

2. Zákon lásky, vyžadující vzájemnou věrnost duálů a věrnost Tvůrci.

3. Zákon svobodné vůle pro individuální uznávání projevů tvůrčí síly.

Kristus, životní princip univerza, odíval nová stvoření fluidním tělem a vytvářel z nich duchovní rodiny, v nichž měla každá bytost své úkoly. Hlavním úkolem nových stvoření byl duchovní růst až k dosažení dokonalosti.

Pavel nazývá duchovní rodiny Božím chrámem, kostelem. Význam Pavlova slova chrám nemá s dnešními, ne Bohem, ale člověkem vytvářenými a vedenými kostely nic společného. Vedoucím faktorem chrámů prvotních bytostí byla vzájemná láska, harmonie, respektování svobodné vůle každého jedince, láska k Tvůrci a všemu jeho stvoření a život odpovídající Jeho zákonům. Kristus, v lidském pojetí bychom ho nazývali vládce, nebyl jejich pánem, ale bratrem a pomocníkem.

Duchovní pád prvotních bytostí

Stvořené bytosti byly bytosti čisté, vybavené láskou, moudrostí a svobodnou vůlí. Jejich inteligence jim umožňovala duchovní růst, ale i odpor, protože nebyla inteligencí absolutní. Určité nebezpečí zůstávalo v jejich svobodné vůli. Pokud respektovaly Tvůrcem dané zákony, žily v harmonii a přibližovaly se cíli svého úkolu.

Po dlouhých eónech společného, harmonického soužití, se probudila v některých bytostech pýcha deformující jejich myšlení touhou být a tvořit jako Tvůrce sám. Jejich vůdcem byl jeden z Bohu nejbližších andělů, Lucifer, kterého pýcha proměnila v démona. Morální nedostatky se u těchto bytostí projevovaly v nedodržování Božských zákonů, v porušování harmonie životního prostoru prohřešky různého druhu, devastací dosavadních životních hodnot. Tím bylo čisté magnetické fluidum jejich těl stále více oslabováno, až se stalo neprůhlednou, hmotě podobnou substancí fluida elektrického, které jim bránilo v pohybu v čistých, lehkých, magnetických fluidálních sférách dosavadního domova.

Duální jedinci již nevyzařovali, ale vědomě v sobě zadržovali životodárné fluidum, až došlo rostoucím egoismem k roztržení duálového

svazku. Po rozdělení v samostatné bytosti, jejichž počet převyšoval počet duálů zákonitých, klesala jejich síla. Podlehly otupělosti, strnulosti, smrti podobné letargii. Původně čistý životní magnetismus jejich těl přecházel na elektromagnetismus, (podrobné vysvětlení na poslední stránce) takže nebyly schopny dalšího života v lehkém fluidálním prostředí svého původního domova.

Zákon smíření a odpykání

Zákon smíření a odpykání přispěl k uklidnění provinilými bytostmi vyvolaného chaosu. Věrné bytosti se oddělily a odešly ze životního prostoru protikladných sil, jejichž ustrnulost, následek stále se zhušťujícího fluidálního těla a oslabená inteligence je činila neschopné pohybu a myšlení.

Bůh s neproviněnými bytostmi zůstal stále centrálním bodem celého vesmíru a nechtěl to, co stvořil, zatratit. Pro proviněné bytosti byly vytvořeny nové životní prostory a stanoven zákon smíření a odpykání. Prací na zlepšování svých chyb a slabostí, odklonem od zla k dobru, byl jim umožněn návrat k původní duchovní čistotě.

Smířující, sjednocující silou se stal Kristus a všechna stvoření, která zachovala Bohu a Jeho zákonům věnost. Stala se podporou celého vesmíru svojí pevností a oddaností Otci – Tvůrci. Tím rostla jejich inteligence a fluidální čistota.

Téměř u každého z nás vyvstane při přemýšlení nad pádem prvotních bytostí otázka, jak mohlo dojít v životních prostorech, kde vládla jen láska a harmonie, k tak hlubokému propadu?

Je lehké tehdy jako dnes zodpověditelná: „Kdo má mnoho, chce mít ještě víc. Kdo má moc, touží mít ještě větší.“

Kdo odpadne od Boha, přechází do říše Satanovy, k níž patří i planeta Země. Satan je strůjcem odpadu velkého množství ho následujících duší, jimž bylo teprve smrtí Ježíšovou, který nezemřel za naše hříchy, ale aby nás uvolnil ze Satanovy nadvlády, dovoleno obrátit se zpět k Bohu, pomocí vývojových, inkarnačních cyklů vyrovnat svá provinění a získat opět duchovní čistotu. To je úkol, který vyžaduje mnohdy dlouhé eóny let. Jeho úspěch je závislý na míře provinění a na intenzitě snahy, uvědomit si své chyby a pozitivně změnit své morální a charakterové vlastnosti.

Bůh pečuje o provinilé duše až dodnes. Posílá do nízkých vývojových sfér, jejich dočasného domova, své věrné pomocníky, aby jim pomohli k oproštění se z vlivu protikladných sil. Misionářské poslání na Zemi je pro ně spojeno s velkým utrpením a obětmi, které však z lásky a věrnosti Tvůrci a se snahou pomoci svým provinilým bratrům rádi přijímají. Jako příklad lze uvést Ježíše Krista, Matku Marii, Josefa z Nazaretu a mnoho bytostí, které Bible nazývá proroky. Tato pomoc se uskutečňuje i v dnešní době, i když ji většina pozemských obyvatel nevnímá a odmítá.

Poslání Ježíšovo

Nejzářnějším příkladem misionářského poslání pro záchranu duší ze satanského područí je Ježíš Kristus:

„Od Otce přicházím a k Otci se vracím, neboť On a já jsme jedno.“

Nikdy o sobě neříkal, že je Bůh. Vždy hovořil jen o nerozlučitelném svazku se svým Otcem, jenž ho stvořil „ku svému obrazu.“

S láskou a vděčností nelze pominout i myšlenky na utrpení jeho pozemských rodičů, kteří před svojí inkarnací věděli, co je očekává a přesto toužili splnit svůj úkol pomoci odpadlým duším.

Jen matka je schopna pochopit bolest matky, která prožívá utrpení a násilnou smrt svého dítěte, bez možnosti mu pomoci. Se stejnou vděčností přijímejme i lásku a obětavost otce Josefa z Nazaretu, jehož péče o rodinu a přinášená láska utvrzovaly v dorůstajícím Ježíšovi sílu pro jeho pozemský úkol.

Kristus nezemřel jen pro pozemšťany. Inkarnoval se na Zemi pro pomoc všem odpadlým duším, žijícím i na jiných planetách. Jím na Zemi rozšiřovaná nauka přinášela a přináší lidstvu poznání duchovních zákonů lásky, obětavosti, bratrství, sebeovládání a oproštění od hmotné smyslnosti a požitkářství. Kristova vykupitelská činnost začala hned po odpadu duší. Připravoval spolu s neprovinilými bytostmi Bohem určené vývojové stupně, jež jim umožňovaly nalézt cestu návratu do původního domova.

1. Mojžíš 5,4

„Ve věku stotřicet let zplodil Adam syna ke své podobě a dal mu jméno Šét. Po zplození Šéta žil Adam ještě osm set let a zplodil další

syny a dcery. Všech dnů Adamova života bylo devět set třicet let a umřel. “

„Ve věku sto pěti let zplodil Šét Enóše. Ve věku devadesáti let zplodil Enóš Kénana. Ve věku sedmdesáti let zplodil Kénan Mahalela.

Ve věku šedesát pěti let zplodil Mahalela Jereda a Jereda zplodil ve věku šedesáti dvou let Henocha. “

Henoch byl jedním z prvních na Zemi známých božských pomocníků. Zůstal i po své inkarnaci ve stálém spojení s Kristem a snažil se vysvětlit lidstvu, propadlému zlým silám s nimiž udržovalo stále spiritistické styky, jeho nesprávnou cestu a jednání. Nadvláda negativních sil nad člověkem byla však tak veliká, že se Henochovi a ani dalším, následujícím božským pomocníkům, nepodařilo odvést tehdejšího člověka od návyků, myšlení a přesvědčení, inspirovaných satanskými silami.

První reakce na nesprávný život přišla ve formě potopy. Zachráněna byla jen čistě žijící rodina Noa. Ale i její potomci podlehlí brzy negativním silám. To lze sledovat na osudu měst Sodoma a Gomorra. Čím více rostl počet pozemských obyvatel, tím více rostlo pohanství a kultu satanských přívrženců.

Velkou Kristovou nadějí v záchranu d'áblu propadlého lidstva se stal Abraham, známý oddaností a věností Bohu, které byly na Zemi podrobeny těžké zkoušce. Obětování vlastního syna. Abraham tuto zkoušku obstál a božští pomocníci mu předali boží slova:

1. Mojžiš 18,18:

„Abraham a jeho potomci se stanou velkým a zdatným národem a budou v něm požehnány všechny pronárody Země. “

Tato symbolická slova nemíní potomky pozemské, ale duchovní, kteří převezmou Abrahamovu duchovní pravdu a budou ji roznášet mezi všechny národy světa. Avšak i vysoce senzitivní Abraham tušil, že později nejen jednotlivci, ale celé generace jeho pozemských potomků, propadnou znovu zlu a modloslužbám. Potomci Abrahamovi se nazývali Hebreové. Jakob a jeho synové byli vedeni do Egypta, kde byli od vládnoucího faraóna tvrdě pronásledováni, protože se mnoho z nich bránilo propadat modlářství, satanským kultům, které byly pro v jednoho Boha věřící Hebrejce, velkým nebezpečím.

Byli zachráněni Kristem, který umožnil Hebrejcům, vedeným Mojžíšem, odchod z Egypta do nových životních prostorů.

Množení na Zemi rostlo, stejně jako počet duší litujících svůj odpad od Boha, jemuž se toužily přiblížit zpět. To však nebylo možné, protože Satan je neuvolnil ze své nadvlády. K tomu musel být přinucen osvoboditelem, jenž měl dokázat, že i člověk je schopen odmítat zlo a nesprávnosti. To je na Zemi jeden z nejtěžších úkolů. Poznání a přiznání si vlastního nedobra, chyb, špatných návyků, slabostí a omylů a práce na jejich odstranění.

Bůh vytvořil k osvobození duší plán. Osvoboditelem měla být čistá, neprovinilá bytost, jejíž věrnost a oddanost Bohu musela být tak silná, že „satanské síly ji nepřemohou.“

Na prosbu Krista, svolil Bůh, aby Kristus, inkarnovaný Ježíš Nazaretský, převzal tento úkol.

Krátce před svým zrozením na Zemi předeslal Kristus božího posla, syna Zachariáše, Jana, který měl oznámit jeho příchod. Jan byla již druhá inkarnace vysoké čisté bytosti, která již předtím žila na Zemi pod jménem Eliáš. Ještě než se Jan narodil, předal archanděl Gabriel Zachariášovi informace o poslání jeho syna.

Velkým Kristovým darem lidstvu nebyla jen pomoc k jeho uvolnění ze Satanova područí, ale i nauka, kterou mu zanechal na Zemi. Stala se základem původního křesťanství, od jehož příkladu se dnešní křesťanství daleko vzdálilo. První křesťané žili ne slovy, ale skutky. Ježíšovo učení nebylo rozšiřováno kázáním a dogmatickou teorií, provázenou zastaralými ceremoniemi, ale přímým, mediálním spojením s božími pomocníky a vlastním životním příkladem všech, kteří se ke křesťanství hlásili.

„Kdo chce vládnout věřícím a předepisovat jim pomocí strachu a fanatismu, co smí a nesmí věřit a dělat, je nástrojem negativních sil, které využívají lidské slabosti jako útok proti poznávání čisté, božské pravdy.“

J. Greber

Stvoření člověka

Provinilá stvoření setrvávala dlouho v letargickém spánku, než byly pro ně stvořeny životní prostory, umožňující jim ve vývojových cyklech návrat k Bohu. Tyto prostory, jež nazýváme rájem, byly vybaveny krásou přírody a harmonií, což opět dokazuje absolutní lásku Stvořitele, který „neztracuje“, ale stará se o všechna svá stvoření, i o ta, která Ho ztracují.

Prvním lidským stvořením byl Adam (jméno Adam znamená „to je člověk“) a dlouho po něm jeho větším proviněním zatížená průvodkyně, Eva.

V biblických textech je o stvoření prvního člověka, embryonální bytosti, hodně protichůdných líčení, která neodpovídají pravdě.

Příklad:

Bible líčí, že Bůh stvořil Adama v době, kdy nebylo nic živého na Zemi a proto stvořil zahradu Eden a dal prvnímu stvoření za úkol ji chránit a pečovat o ni. Předtím však uvádí, že již před stvořením prvního člověka byla stvořena zvířata a celá příroda.

Opět jeden z mnoha důkazů o zásahu člověka do biblických textů, které tím často ztrácejí pravdu a logickou návaznost.

Stejně je tomu i se stvořením Adama a Evy. Jistě je každému známa materializace nadzemských bytostí pomocí životního ódu média. V době Adamově však ještě žádné médium nežilo, Adam byl prvním stvořením, proto použil Tvůrce k materializaci prvního člověka ódovou směs Země, která se podílí až dodnes při vytváření lidského hmotného těla, po jehož smrti přechází opět do země.

Adam tedy nebyl „uplácán z hlíny“, ale jeho tělo bylo vytvořeno zhuštěným ódem Země. Hmotné tělo, do něhož byl inkarnován Adamův duch.

Duálový pár Eva a Adam nebyli stvořeni současně. Eva byla více duchovně zatížena než Adam, proto její vzestup z pekelných hlubin trval mnohem déle. Bible, 1. Mojžíš 5, 4 uvádí, že Adam žil devětset třicet let a zplodil celou řadu synů a dcer.

K materializaci těla Evy nedošlo pomocí Adamova žebra, ale pomocí jeho životního ódu. Adam byl uveden do transu a z jeho těla byla pro vytvoření těla Evy odtazena určitá část životního ódu. Tak, jak je

tomu až dodnes při materialisaci nadzemských bytostí. Odtážený od použitý čistými božskými bytostmi je médiu, tak jako byl i Adamovi, po ukončení transu plně nahrazen.

U nízkých a negativních bytostí je tomu naopak, což se projevuje tělesným oslabením a únavou, mnohdy i nemocemi nejen média samotného, ale i seanci přítomných posluchačů.

Bůh varoval embryonální duálové bytosti, Adama a Evu, které byly schopny vnímat hlas cherubínů, poslů Boha, před symbolickým „stromem poznání“, před silami a svody protikladu, které se je snažily svést.

Nejprve se provinila Eva, že „ochutnala zakázané ovoce“ (symbol) a tím přenesla doteky protikladu i na Adama.

Neposlušnost a pýcha vyvolaly růst smyslnosti, který v nich probudil vědomí nahoty. Snažili se ji zakrýt, což je symbolicky vyjádřeno fíkovým listem.

Symbolické obrazy, zakázané ovoce, ztracení hada, vyhnání Adama a Evy z ráje, je zrcadlem hluboké, alegorické pravdy. Had je symbolem démonů, kteří stejně jako Adam a Eva velmi zatížili svoje svědomí. Všichni byli vypuzeni z ráje do nejspodnějších sfér materiálních světů.

Velkým omylem je učení jednotlivých náboženství o „dědičném hříchu“, který přechází od Adama a Evy na člověka, jemuž je křtem odpuštěn. Toto od člověka vycházející tvrzení nevysvětluje, proč by měla další stvoření, samostatná individua, nést zodpovědnost za cizí provinění. Kde zůstává absolutní spravedlnost Boha?

Jak si dovolí člověk, sám zatížen nesčetnými proviněními, odpouštět hříchy? Dědičný hřích je zatížením odpadu duše od Boha a vyrovnán a odpuštěn je teprve tehdy, až člověk prací na sobě samém dosáhne své původní čistoty a opětného spojení s Bohem.

Duch provinilých bytostí byl nejprve inkarnován do těla polozvířecího. Zvířecí tělo není nositelem ducha, ale duše. Spojením ducha prvotních lidských stvoření se zvířecí duší, vznikla polozvířecí forma, jejímž dalším vývojem došlo k formě dnešního člověka, nositele ducha. Duše tvoří jeho obal a přenáší na fyzické tělo impulsy ducha, neschopného spojení s materií. Obě složky si však zachovávají vlastní individualitu. Polozvířecí životní forma prvních bytostí

na hmotné planetě Země dokumentovala nízký vývojový stav jejich ducha. To neznamená, že duch ztratil své původní vysoké schopnosti a inteligenci, které zůstávají v jeho struktuře zachovány věčně. Cenné vlastnosti ducha darované mu při stvoření, byly uvedeny do duchovní letargie, z níž dochází k postupnému procitnutí prací na vlastním morálním a vnitřním růstu pomocí pozemských vývojových cyklů, působících v rámci přírodních zákonů.

Vzájemná příbuznost zůstala duálům zachována i po jejich roztržení. Duchovním růstem se blíží k opětnému spojení. Hlavním pomocníkem pro tento růst je láska, kterou však pozemšťané znají jen jako lásku smyslnou.

Zvířecí lidé byly ztělesněné duchovní bytosti, žijící v hmotných organismech, které se navzájem rozmnožovaly a tvořily praformy národů a lidských ras. Probouzely se z letargického spánku přiměřeně svému provinění. Nezůstávaly však osamoceny. Bůh, Kristus a množství božských pomocníků byli stále s nimi a pomáhali, tak jako pomáhají dodnes provinilým duším k poznání svých omylů a úkolů, které si na Zem přinesly. Často se inkarnovaly a stále ještě inkarnují na Zemi i vyšší duchovní bytosti, které musí splnit poslední úkoly svého pokání jako roznášecí tvůrčí kreativity, myšlenek technického, kulturního a morálního rozvoje lidstva, jako nositelé božské pravdy, světla, lásky a ctností, o nichž nejen hovoří, ale jsou pro ně sami zářným příkladem.

Zvíře je pouze nositelem instiktů. Člověk obdržel od svého Tvůrce atribut moudrosti, příklad a nauku lásky Ježíše Krista. Je schopen rozlišovat dobro od zla, zvrhlost a požívačnost od jejích opaků, ale bez přemýšlení a kontroly podléhá nedobrym inspiracím zla, které mnohdy vědomě vyhledává.

Planeta Země je malým atomem vývojového celku univerza. Jednou z jejích nejnižších vývojových fází bylo zrození polozvířecího člověka. Až dodnes lze však pozorovat i v civilizovaných zemích projevy surovosti, smyslnosti, bezohledného egoismu a jim podobných vlastností a pocitů, které označujeme jako zvířecí projevy. Toto označení není vždy spravedlivé vůči zvířatům, nížeji vyvinutým bratrům člověka. Jejich disciplína, láska k člověku a ohleduplnost

k vlastním bližním, oddanost božské zákonitosti při plnění jejich úkolu na Zemi, by měla být mnohemu člověku světlým příkladem. Rozdíl mezi polozvířecím člověkem a zvířetem je v tom, že polozvířecí forma embryonálních bytostí byla nositelem ducha a duše, zvíře je nositelem jednotlivým rasám a druhům náležející společné duše. To znamená, že zvířecí člověk je svým původem duchovní bytost.

Všechno zvířecí a hmotné vznikalo následkem duchovní degenerace, pádu a zhmotnění provinilých bytostí.

I rozdílné kulturní stavy jednotlivých národů vycházejí z hodnot a zatížení duchovního pádu jejich obyvatel. Jako světlý příklad lze uvést existenci starých Řeků, Helénů, kteří, i když dříve obývali vyšší světy, museli projít pozemským inkarnačním cyklem. Z pokladů, uložených ve struktuře jejich ducha, zanechali Zemi příklady vysoké kultury a umění. Vzpomínky na život v dřívějších světech se odrážejí v jejich mythologii a víře. Inkarnací na Zemi přešli do vyššího vývojového cyklu a tím pro ně skončila nutnost dalších pozemských životů.

Příchod nových vývojových epoch tvořili Římané a první křesťané. Izraelité si zachovali správný pojem Boha a víru v nesmrtelnost ducha. Číňané zůstávají stagnujícími jedinci, kteří neprojevují zájem o duchovní vzestup a přechod do dalších vývojových cyklů. Těchto pár příkladů dokazuje, že na Zemi žily a žijí národy s rozdílným duchovním vědomím a inteligencí, které je provázejí od jejich pádu až podnes a vytvářejí jejich národní individualitu.

Všichni obyvatelé planety Země by si měli být vědomi, že Země je místem nejen jejich hmotného, ale především duchovního růstu. Přiznat si své slabosti a chyby, pracovat na jejich odstranění a být vděční svému Tvůrci, který je neztratil a neztrácuje, tak jako oni nesčíslněkrát denně nevírou, výsměchem a nedostatečnou prací na sobě samých ztracují nejen Jeho zákony, ale i Jeho samotného.

Pomocná literatura: Adelma VAY: „Tajemství kosmu.“

Jen Bůh sám je počátkem všech životů, které stvořil, tvoří a udržuje. Stanovil pro ně zákony, které by měly být lidstvem dodržovány. Člověk se však domnívá být pánem nad životem a smrtí aniž by si uvědomil, že musí za svá provinění proti zákonu života po přechodu do nadzemí těžko pykat a v příštích inkarnacích je bolestně vyrovnávat.

Násilné zabíjení životů již v jejich počátku je dnes na Zemi běžným návykem. Umělé potraty, které zabraňují inkarnaci duše a jejímu vývojovému cyklu na Zemi, jsou těžkým proviněním proti zákonu života.

Připojuji k danému textu zkrácené vyprávění před šedesáti léty zemřelé ženy, která se podílela na provádění umělých potratů. Po celou tuto dobu trpí stejnými šoky, bolestmi a potížemi, které prožívala i jí usmrcovaná embrya.

Člověk se mylně domnívá, že inkarnovaná duše je schopna vnímání své příští existence až po zrození. Tato duše se však zdržuje ve vyvíjejícím se těle nebo v jeho těsné blízkosti již od embryonálního počátku a vnímá vše, co s ním souvisí. Během svého pozemského života nevěřila proviněná žena v posmrtný život. Líčí svoji současnou existenci v nadzemí a její utrpení, aniž by si byla vědoma toho, že je již šedesát let mrtvá. Rozhovor se odehrává mezi médiem, jehož prostřednictvím zemřelá hovoří a mezi člověkem, který ji vysvětluje její současný stav a jeho příčiny.

„Ach Bože, Bože! Což tu není nikdo, kdo by mně pomohl? Pomozte mi, pomozte mi, utápím se v krvi! Chraňte mne před bolestnými šoky a utrpením, které musím prodělávat! Už nemám sílu dál žít. Proč musím tolik trpět? Proč mne nenechá Bůh raději zemřít? Jsem zde sama, nikdo nepříjde, aby mi pomohl. Volám k Bohu, ale

On mne neslyší. Asi proto, že jsem na Něho celý život nevěřila a stále ještě dostatečně nevěřím.

Ale kdo jsi ty, který tu vedle mne sedí? Proč mi nepomůžeš?“

„Jsem člověk a chci ti pomoci. Rozhlédni se, vedle tebe stojí světla, zářící bytost, popros ji o pomoc!“

„Pro samou krev nic nevidím, bolest mne otupuje..., ale máš pravdu. Vedle mne září světlo. Kdo je to?“

„Tvůj duchovní pomocník, jenž tě po celý život na Zemi provázel a je s tebou i nyní.“

„Co znamená ‚provázel mne na Zemi‘? Já na ní přece stále ještě žiji!“

„Ne, nežiješ na Zemi. Nejsi si vědoma své pozemské smrti, odchodu do nového domova a toho, že zemřelo jen tvé tělo, ale tvůj duch žije dál. Ten je věčný, neumírá. Podívej se kolem sebe a na sebe!“

„Jak tomu mám rozumět? To je přece tělo muže a já jsem žena.“

„Tento muž je médium, které ti umožňuje, aby jsi s námi mohla hovořit. Tvé hmotné tělo je mrtvé, proto tvůj duch přešel nakrátko do jeho hmotného těla, abychom ti mohli vysvětlit, tvůj současný životní stav.“

„To znamená, že jsem opravdu zemřela? Ale jdi! Po smrti přece můj duch spí a čeká na pozouny. Já však nespím, já s tebou mluvím.“

„Po smrti stoupá duch zemřelého do astrálních sfér kolem Země, Nespí a nečeká na pozouny, ale pracuje na odpykání svých chyb nebo přijímá odměnu za dobré skutky svého uplynulého života.“

„To je divné, ale když se tak kolem sebe dívám..., něco se se mnou muselo stát, ale co?“

„Popros svého průvodce, aby ti ukázal průběh tvé smrti!“

„Ach..., ach..., to je hrozné! Nechci už nic vidět! Proč mne Bůh nechal, abych to dělala?“ (Duše trpce pláče)

„Bůh nám dal zákony, abychom je dodržovali a svobodnou vůli, kterou plně respektuje. Nezasahuje proti tvým rozhodnutím. Za ta jsi zodpovědná sama. Čím jsi byla na Zemi?“

„Byla jsem porodní bába a zneužila jsem své povolání k tomu, abych pomáhala ženám, které nechtěly děti, k potratům. Ach, Bože můj, jde mi to všechno jako film před očima, co jsem to dělala! Proč mně to tehdy nikdo nevysvětlil, proč mně neřekli, že nepomáhám, ale zabírám?“

„Nehledej chybu u ostatních. Zнала jsi přece zákon ‚Nezabiješ‘ a věděla jsi, že utracení vyvíjejícího se života již od prvních počátků jeho vzniku je jeho konec.“

„Jo, ale to si uvědomuji až teď, když mi to říkáš. Víš, chodilo ke mně tolik žen a rodin, které mne prosily o pomoc a..., no jo, vydělávala jsem přitom také dobře... Ach, Bože, proč jsem to dělala?“

„Pros Boha o pomoc. Odpustit ti nemůže, protože Bůh je absolutní spravedlnost, ale přivede tě na cestu, která vede k odčinění tvých prohřešků. Hledej k Němu cestu. Dá ti dostatek síly k tvému úkolu a pomocníky, kteří tě povedou a budou sílit, aby jsi ho splnila!“

„Moje bolesti jsou slabší a krev, která mne zaplavovala, ustupuje..., něco na tom s tím Bohem bude...

Víš, nejhroznější jsou ty obrazy mnoha krví zaplavených dětí a jejich pláč. To ve mně způsobovalo hrozné duševní šoky. Myslíš, že i to se zlepší?“

„Pros Boha o odpuštění, vysílej všem svým obětím lásku a prosby, aby jim Otec vynahradil vše, co tvým přičiněním musely prožít. Otevři Mu své srdce a všem, kterým jsi tolik ublížila.“

„Pane Bože, odpusť mně! Já jsem v hloubi duše i na Zemi cítila, že nejsi pouhou bájí, ale bála jsem se Tě a Tvých trestů, tak jsem Tě raději zapírala. Ale nyní cítím ve svém srdci, že jsi jiný, že mi pomůžeš, abych už nikdy nečinila něco tak zlého. Můj světlý průvodce mně říká, že zabít tělesně a duchovně, je nejtěžším proviněním člověka a já Tě prosím, Bože, dej mně sílu, abych to už nikdy nedělala.

Děkuji i vám všem, kteří jste mně pomohli a ukázali novou cestu. Bůh vám vše oplát! Budu k Němu nyní hledat jinou cestu než dříve, a chci se učit i plnit a žít Jeho zákony.“

Vysvětlivky:

1. To, co pozemský člověk označuje jako magnetismus, je síla elektromagnetická. Čistý magnetismus je fluidální substance, existující jen v nadzemském prostředí vysokých duchovních bytostí. Pozemský elektromagnetismus má charakter duchovní a organický.

Organický elektromagnetismus je součástí půdy, rostlin, zvířecích a lidských těl. Je spojen s nervovou soustavou člověka, s krví lidí a zvířat, s jejich tělesnými buňkami, jako elektricky dávající a magneticky přijímající faktor.

Duchovní, fluidální elektromagnetismus je součástí fluidálního pásma, „stříbrné šňůry“, která spojuje ducha a jeho obal, duši, s fyzickým tělem.

Magnetické působení pociťuje člověk jako příjemně chladné, elektrické jako nepříjemně vlažné. Elektřina poskytuje krvi a nervové soustavě pohyblivost.

Senzitivní jedinci vnímají elektromagnetismus jako životní světlo. U zvířat duchovní magnetismus chybí, což znamená, že jejich reakce a vlastnosti jsou mechanické a vycházejí z organicko-duševního centra. Proto lze na základě duševního působení vyvíjet zvířata, přiměřeně schopnostem jejich duše. Zacházení se zvířaty je zrcadlem stupně lidské civilizace.

2. Duchovní smrt znamená nevíru, dobrovolné podléhání zlu, zabraňování spolužijícím hledání cesty k Bohu a boj proti Kristově nauce lásky a pomoci všem životům Země a celého univerza.